

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ.

Κύριε Ι. Μ.

Νικημένος ύπε τῶν φιλικῶν σου ἀπαιτήσεων καὶ προφῆταιῶν περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως τῶν ἀναγνωστῶν ἐνδίδωμι τέλος νὰ ὑπομονεύσῃς σὺ τὰς διὰ διάν μου τέρψιν καὶ ἀπλῶς ἐπὶ μόνῳ τῷ παιζεῖν παιχνείσας ποτὲ ταύτας στιχουργικὰς ἀποπείρας. οὐδὲ ἔχεις πλέον νηὶ μὲ τοξεύης τὰ καλά σου ἔκεινα "ἢ αλαμένε σατείξις τούς Παρθενώνας!" καὶ "... οὐσιεύεις διὰ τούς εὔραι - αει! καὶ τὰ τοιαῦτα.

Σοὶ χαρίζω πάσας τὰς ἐνδεχομένας εὐλογίας τῆς πατρίδος, καὶ τάντας τούς χρόνους, ὡς λέγεις, καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν φιλομούσων!. . Σοὶ παραχωρῶ δὲ καὶ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὰς πύλας τῆς Ἀθηναϊκής, ἣ μακρινέν μοι προδεικνύει! . .

Πρέσχες δέ μας, ὡς καλέ μου! δὲν ἀκούουσιν ὅλοι τοὺς μουσικούς μὲ τὰ αὐτὰ ἀκούστικα ὅργανα τῆς εὐνοίας, ἀλλ᾽ εἶναι καὶ τινες μεταξὺ τῶν ἀναγνωστάντων τοσοῦτων αὐτηρού, οἵτινες, οὔτε τῆς ἡλικίας τὸ ἀριστον παραπηδοῦντες, οὔτε τὴν ἴκανότητα τοῦ γράφοντος πρὸς αὐτά τα γραφόμενα ἀναλογίζοντες, ἀφίνεισι πολλάκις τὸ ἐπί αὐτοῖς τὸν ἐπέρι δύναμιν διὰλογούσαν διὰ τοὺς ἀδυνατεσέχουσας.

"Οταν λοιπὸν δὲ παιᾶς ἐγὼ ἐν ὑπλότητι παιχθῶ ὑπὸ τῶν καλῶν σου τούτων καὶ οὐχὶ τόσον διακριτικῶν Κριτικῶν· ὅταν ἀναγνώστους ὑποκόλουπός πρόσωπον στρεψοντες ἐκμυκτηρίσῃς που τὸ ἄχαρι καὶ χολαίνον τῆς στιχουργίας μου, καὶ τὸ ἀληφα ταῦτα ἀποβρίσθωσι μετά περιφρύνησεως ἐκ τῶν χειρῶν νεαροῦ τινος καὶ κομψοῦ Φιλόλογίσκου· μιούσημένου ἀπὸ τὴν Θεάν τῆς Αἰθητικῆς καὶ σειράς τούτης σὺ παρελθὼν ἀπολιγοῦσαν ὑπὲρ ποιημάτων, ἢ τινα μὲ τόσον διάξιος μέσοστῶν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ κιθαρίσιου μου ὑπκατατίθεις.

Φοῖοῦ δέ καὶ μήπως, προτίθησαι τῆς ἡλικίας μου καὶ ποιεῖσθαι τῶν ὁμοηιδῶν μου δυνάμεων, ἐπιβλέπων ποτέ εἰς τὸν ἥρη ἐξηγαμμένων τούτων ἀπόδειξμάν τούτων μου, ἀνακαλέσω τὸν φίλον τούτου τοῦ λόγου.

“Σὺν μοι πῖνε, συνήθο, συνέργα, συστεφανοφόρει,
“Σύν μοι μανυμένω μαίνεο, σύν σώφρονι σωφρόνει.”
Αλκαῖος. παρ' Αθην. Δειπνος. ΙΕ'. 50.

ΒΑΝΕΜΥΣΤΗΜΗΝΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΒΗΚΗ

18154